

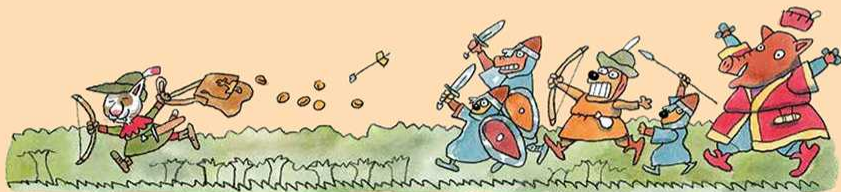
Cu multă vreme în urmă, în anul 1066, descendenții vikingilor, normanzii care sălășluiau pe coastele Franței, conduși de regele Wilhelm Cuceritorul, au ocupat Anglia. Vechii locuitori ai insulei, anglo-saxonii, nu se înțelegeau deloc cu stăpânitorii. Cuceritorii strângeau impozite grele și vorbeau o cu totul altă limbă.

În acele timpuri, regele stăpânea toate terenurile, pădurile și satele, cu excepția domeniilor care aparțineau bisericii. Pământurile regelui erau în grijă nobililor, care locuiau în castele. Aceștia adunau de la localnici biruri pentru visteria regatului, dar și pentru sporirea propriilor lor averi. Țăranii erau săraci și flămânzi, însă nu aveau voie să vâneze în pădurile din apropierea satelor lor. Pădurile erau păzite cu strâșnicie, iar cei prinși la vânat erau aspru pedepsiți.

Robin Hood era anglo-saxon. Nu-i iubea pe stăpânitorii normanzi și nu-i erau pe plac legile lor. Robin era în afara legilor. Aceluia care ar fi izbutit să-l prindă, i se făgăduise o bună recompensă. Robin era un tâlhar, dar un tâlhar care fura întotdeauna de la cei bogați și dăruia celor săraci. Toată lumea îl considera erou, cu excepția nobililor și a șerifului din Nottingham, bineînțeles.

MAURI KUNNAS
TARJA KUNNAS

Robin Hood

Carte dedicată motanului Kille

Robin Hood

— Opriți, oșteni! strigă Robin Hood. Sunt sigur că tocmai aici vă găndeți să descărcați marfa.

— Care-i obraznicul ce-ndrăznește să-i oprească pe slujbașii șerifului din Nottingham? întrebă un oștean arțăgos.

— Sunt eu, Robin Hood, și cu mine sunt veseliile mele fărtați. Se poate să nu fi auzit de noi?

Într-adevăr, oștenii auziseră.

Și iarăși, o încărcătură prețioasă, prădată de tâlhari, rămase în pădurea Sherwood.

— Robin Hood, blestematul! amenință șeriful din Nottingham. Am să te prind eu!

Tăietorul de lemn Cucuiatu primi un coif luat de la un cavaler normand. De atunci, pe tăietor nu-l mai duru capul.

Bătrâna măturătoare, primi în dar pălăria unei nobile domnișoare:
— Da' știu că tare frumoasă mai sunt!

Țăranilor din satul Șoricești, Robin le dădu cel mai prețios dar: cheia lăzii în care șeriful își ținea comoara.
— Ei, acu' n-ar fi rău s-avem și lada, ziseră țăranii.

Robin și veselii săi frați nu păstrară toată prada furată. O împărțiră unor săraci, dintre cei de la care șeriful lua biruri peste biruri.

Robin dăruî unei văduve și copiilor ei vase frumoase din aur.

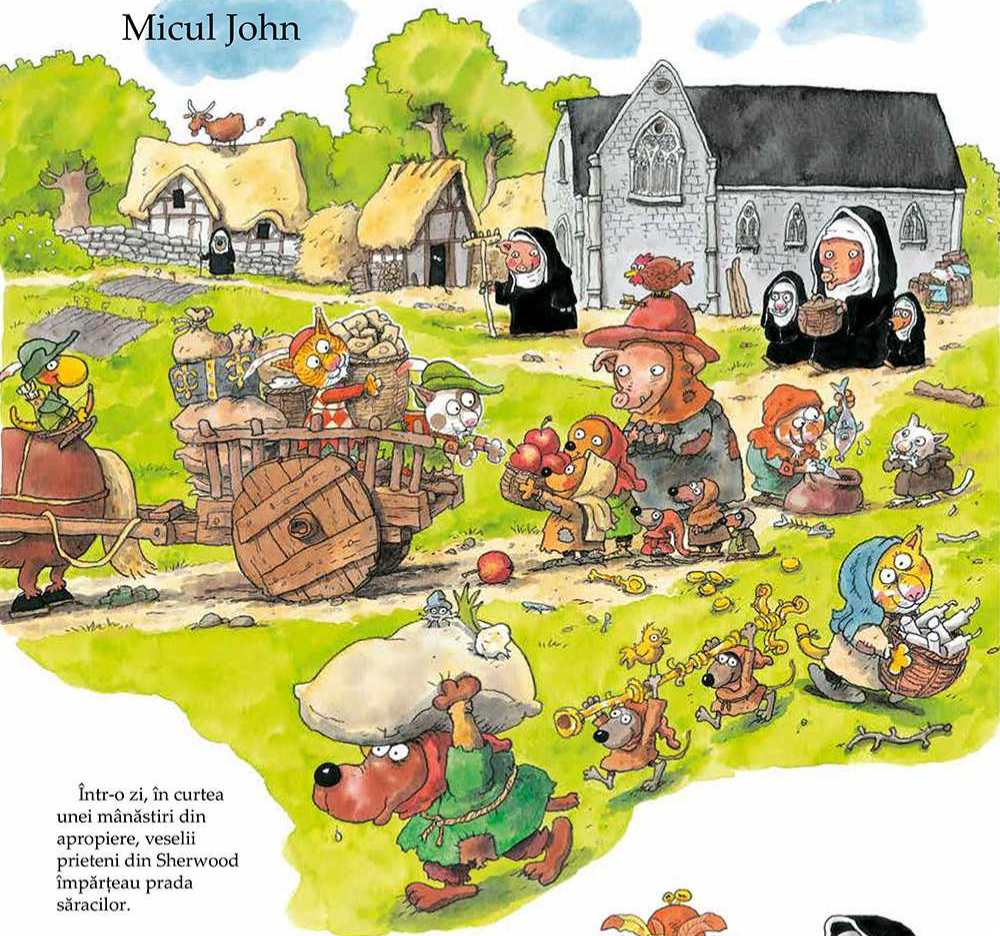
— Fii binecuvântat Robin Hood, îi mulțumii văduva.

— Hm! exclamă gânditor Robin. S-ar părea că vasele sunt folositoare și când plouă.

Fiindcă îndrăgea muzica, Părosu cel Surd primi trompeta fanfarei regale.

Micul John

Într-o zi, în curtea unei mănăstiri din apropiere, veselii prieteni din Sherwood împărteau prada săracilor.

- Vrem să-ți mulțumim, Robin Hood, spuseră călugărițele. De aceea, ți-am făcut o pălărie frumoasă.
- Mulțumesc, mulțumesc, zise Robin cam încurcat.
- Un erou atât de mare trebuie să arate bine, spuseră călugărițele. O-ho-ho! Da' zău, că arătos mai ești cu pălărie!

— Ia uitați-vă la Robin, cât e de chipeș! râdeau Will Roșcovanul, Alan și Much, Fiul Morarului, pe când se întorceau în tabăra lor.

La capul unui podet se-ntâlniră cu un voinic cum nu mai văzuseră.

— La ce te uiți atât? îi strigă Robin. E doar o pălărie! Fă-ne loc să trecem și vezi-ți de drum, sau vei cunoaște gustul spadei mele.

— Da' tare mai faci pe grozavul, înfumuratul! răspunse străinul fără să se clintească. Uite că eu n-am nimic altceva decât ciomagul ăsta. Acum să te vad!

